

disse Undersøgelser. Det vilde virkelig være at give os et Arbejde, som vilde være meget uoverkommeligt for os, dersom vi skulde nedsettes som en saadan Undersøgelsescommission for de ærede Communer og Sogneforstanderskaber og skaffe Oplysninger tilveie om de Forsørgelsesberettigede i Communen. De ærede Communer maae bruge deres selvstændige Virksomhed til at udfinde vedkommende Forsørgelsessted. Det vilde være indlysende, at hvis man vilde opstille den modtagne Grundfætning, at det skulde være Indenrigsministeriet, hvem denne Sag paahvilede, vilde efterhaanden alle Sognecommuner tage sig denne Sag særdeles let og vilde uden Videre lade det flyde ind til Indenrigsministeriet og sige: Her er en Mand; vi vide ikke, hvor han er forsørgelsesberettiget; skaf os det at vide. Men at vi ikke kunne give os af med at være en saadan Generalundersøgelsescommission for Udfindelsen af Trængendes Forsørgelsessteder, haaber jeg vil være indlysende. Det er sandt, man har gjort Meget i denne Sag, men fuldkommen udenfor Ordenen. I enkelte Tilfælde, hvor Sagen er vanskeliggere, kan man af god Villie søge at assistere og hjælpe Communerne. Navnlig naar det gjælder om at indbrage Oplysninger fra andre Landsdele, gaaer man dem tilhaande, men jeg maa tilstaae, at det for Indenrigsministeriet i den Henseende jo er afskrækkende, at det seer, at det faaer Skam til Tak for den Hjælp, som det ved denne Sags Undersøgelse har ydet Marslev Sogneforstanderskab for at udfinde Forsørgelsesstedet. Det er altsaa disse to Grundfætninger, som jeg maa stille op og holde fast paa, for det Første, at det er den aldeles gjængse og almindelige Lovfortolkning, som er bragt til Auvendelse, at naar en Omløber paagribes og findes at trænge til Fattighjælp, da er Paagrøbelsesstedet det, som maa afholde Udgiften. Den anden Sætning er den, at Indenrigsministeriet vilde begaae et overordentligt stort Misgreb, dersom det vilde paatage sig at udfinde Forsørgelsesstedet, da Følgen deraf vilde blive, at vi virkelig ikke kunde bestille Andet; en enkelt Sag vilde give os nok, og ved alle Sager — thi det vilde være saa overordentlig beqvemt — vilde det flyde ind til

Indenrigsministeriet at gjøre denne Gjerning. Jeg finder saaledes, at i denne Sag maa Indenrigsministeriets Resolution med Hensyn til Forsørgelsesstedet ansees for at være rigtig, og at Marslev Commune maa vide Indenrigsministeriet Tak for den Hjælp, det har ydet den med at udfinde Forsørgelsesstedet. Jeg skal nu henvende mig til Sagens anden Side, og der er jeg paa ingen Maade blind for det yderst Ubehagelige for Marslev Commune i at skulle udrede en forholdsviis saa bethdelig Sum Penge. Noget af Ulykken hidrører imidlertid deraf, at det kommer paa eengang. Dersom Communen i rette Tid havde udredet hvert Aars Udgift — jeg veed ikke, om det er blevet forlangt (Strøm: Nei!), — men dersom det var forlangt, og man havde udredt Betalingen istedetfor at protestere, var det ikke faldet saa trykkende paa eengang. Jeg kan dernæst ogsaa godt sætte mig ind i, at det er yderst ubehageligt for et Sogneforstanderskab og Formanden for et Sogneforstanderskab at skulle anstille disse vidtløftige Undersøgelser. Det er Noget, som jeg fuldkomment kan sympathisere med den ærede Ningsdagsmand i, men det vilde medføre langt større Ulemper og Ueilighed, dersom man centraliserede alle disse Undersøgelser. Det kan imidlertid være et Spørgsmaal, om man vil finde, at den Godtgjørelse, der ydes ifølge Bestemmelserne fra 1827, selv saaledes som de ere modificerede ved den senere Lovgivning, ved Loven af 24de Januar 1844, er tilstrækkelig. Hvis man imidlertid skulde forhøje Understøttelsen, kunde man ikke just blive staaende her ved for det enkelte Tilfælde, men den maatte komme til at gjælde for andre lignende Tilfælde, hvor det maastee kunde have sin Betænknelighed at forsøge den. Jeg veed derimod ikke, om der i og for sig kunde være nogen Betænknelighed i at sige, at Amtet, forsaavidt det var paa Landet, og Rjbstæderne i Forening, forsaavidt det var en Rjbstad, skulde bære alle de med en saadan Omløbers Forsørgelse forbundne Udgifter, og at de altsaa kunde anbringe ham, hvor de vilde, men skulde udrede det hele Beløb. Jeg skjønner, som sagt, saaledes som Sagen stiller sig for mig, ikke, at der i og for sig kunde være nogen Betænknelighed ved at foretage en saadan Forandring.